

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5104/2020
21.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Горан Родић, адвокат из ..., против тужених ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Жељко Чавић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3742/19 од 06.02.2020. године, у седници већа одржаној 21.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3742/19 од 06.02.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3742/19 од 06.02.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 8202/2018 од 06.06.2019. године исправљена решењем тог суда П 8202/2018 од 05.07.2019. године, тако што је утврђено да су тужиоци стекли право својине на 17 м² парцеле ... КО ..., који део се граничи са парцелом ..., и чија се дужина пружа целом дужином међе између ових парцела, који део се са западне стране граничи са парцелом ..., а са источне стране са жичаном оградом тужилаца, чија ширина на делу уличног фронта, који на северној страни износи 0,26 м, у средишњем делу 0,38 м, док на јужном крају износи 0,10 м, те су тужени дужни трпети да се тужиоци у РГЗ - Службе за катастар непокретности ... могу уписати као власници на наведеном делу парцеле ... КО ... по основу ове пресуде кад се за то стекну законски услови и обавезани да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 251.700,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцима накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 23.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију. Трошкове за састав одговора на ревизију и таксе по одлуци су тражили и определили.

Испитујући побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужених није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се у ревизији указује, обзиром да се члан 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси након одржане расправе пред тим судом.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиоци су сувласници у једнаким уделитема (1/5 дела) парцеле ..., а тужени су сувласници суседне парцеле ..., које парцеле се граниче читавом својом дужином. Фактичку границу између парцела представља жичана ограда коју су тужиоци поставили у току 1978. године, након што је од стране геометра извршено мерење (идентификовање катастарске границе), што је било познато тадашњим власницима парцеле, туженој и њеном супругу, оцу туженог, чему се они нису противили. Жичана ограда тужилаца налази се целом својом дужином унутар катастарске парцеле 1702/3, па су тужиоци у поседу дела парцеле тужених ... чија је дужина идентична дужини ограде, а ширина 0,26 м са северне стране од регулационе линије, на средњем делу парцеле 0,38 м, а на јужном делу парцеле од 0,10 м, укупне површине 17 м². Парцела тужилаца је настала приликом обнове земљишних књига (1972. године) цепањем парцеле ... (у власништву оца тужилаца ЖЖ од 1971. године) на парцелу ... и парцелу број ... У то време граница између парцеле тужилаца и парцеле тужених била је обележена међним каменом, који је касније прекривен приликом асфалтирања улице. Када је уговором од 27.07.1978. године, ЖЖ, поклонио својим синовима (тужиоцима) парцелу 1349, међа са суседном парцелом тужених више није била видљиво означена. Тужиоци су (заједно са својим оцем) исте године извели геометра и у складу са извршеним мерењем поставили металне стубове и жичану ограду између парцела ... и ..., а касније и жицу са своје стране ограде. Са напред наведеним били су упознати тужена и њен супруг, отац туженог, који су се и сагласили са местом постављања ограде. Тужени је, након смрти оца, ангажовао геометра који је утврдио да се ограда тужилаца налазила унутар катастарске парцеле ..., па су тужени и тужена 04.03.2009. године поднели тужбу против тужилаца и лица ЗЗ и ИИ са захтевом да уклоне металне стубове, жичану ограду и живицу која се налази на парцели ... и да им предају у посед заузети део те парцеле. Наведени поступак правноснажно је окончан (пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 341/14 од 03.04.2014. године), тако што је одбијен тужбени захтев. Предметне суседне парцеле биле су у државној својини са правом коришћења (сукоришћења) овде парничних странака, а да су сада у приватној својини (сусвојини) парничних странака. Тужба у овој правној ствари поднета је 14.09.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев применом члана 28. став 4. Закона о основама својинскоправних

односа - ЗОСПО, налазећи да у конкретном случају нису испуњени услови за стицање права својине ванредним одржајем, јер је државина тужилаца постала несавесна (03.04.2014. године када је правноснажно одлучено одбијањем захтева тужених за предају предметног дела парцеле у парници која је претходила подношењу тужбе у овој правној ствари), пре истека рока за одржај који је почео да тече 03.08.1996. године, када су ступиле на снагу измене и допуне ЗОСПО.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда и усвојен тужбени захтев, уз основан закључак другостепеног суда да је у конкретном случају државина тужилаца била савесна у периоду дужем од 20. година, односно у периоду након 03.08.1996. године, када су ступиле на снагу измене и допуне ЗОСПО, те да су у смислу члана 28. став 4. ЗОСПО испуњени услови за стицање својине тужилаца по основу ванредног одржаја.

Ревизијом се неосновано оспорава правилност примене материјалног права. Према члану 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа - ЗОСПО, ("Сл. лист СФРЈ", бр. 6/80, 36/90, "Сл. лист СРЈ", бр. 29/96, "Сл. гласник РС", бр. 115/05), прописано је да савестан држалац непокретне ствари на коју други има право својине стиче право својине на ту ствар одржајем протеком 20 година. Према члану 72. ЗОСПО државина је савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, при чему се савесност државине претпоставља.

Одржај, као основ за стицање права својине у смислу члана 28. ЗОСПО подразумева да власник не врши својинско право на ствари коју држалац користи неометано и непрекидно током одређеног законом прописаног рока и то савесно у уверењу да је он њен власник. Нужни услов за стицање права својине ванредним одржајем је савесност државине. У смислу правила о ванредном одржају из члана 28. став 4. ЗОСПО, савестан је држалац који непокретност држи у уверењу да је њен власник, а несметани посед у трајању од више од 20 година доказује оправданост таквог уверења.

Тужиоци су у непрекидној државини од 1978. године, а рок за одржај од 20 година, који се има рачунати од ступања на снагу измене и допуне Закона о основама својинскоправних односа 03.08.1996. године, протекао је пре подношења тужбе у овој правној ствари 2017. године.

Тужиоци су и савесни у одржају, јер је изведеним доказима поуздано утврђено да су у државини реалног дела парцеле тужених од 17 м² која са парцелом тужилаца представља ограђено земљиште уз сагласност суседа, и то још од 1978. године, те да исто користе само тужиоци и да их у томе нико није омео све време трајања државине. При том, правилно закључује другостепени суд, да је на квалитет државине без утицаја чињеница да је у току рока за одржај, покренут и правноснажно окончан поступак за предају предметног дела непокретности (одбијањем тужбеног захтева овде тужених), јер су током тог поступка тужиоци оспоравили туженима као власницима посед у уверењу да спорну површину држе као своју, услед чега је правноснажним окончањем тог поступка уз одбијање захтева тужених, постојање таквог уверења тужилаца потврђено. То даље значи и да је такво уверење тужилаца постојало све време трајања

државине, а тиме и у периоду пошто је исти судски поступак окончан. Стога, супротно наводима ревизије, претпоставка савесности државине тужилаца из члана 72. ЗОСПО није оборена (њихова државина је савесна).

Имајућу у виду све до сада наведено, и по оцени Врховног касационог суда, државина тужилаца у периоду дужем од 20 година, (рачунајући од 03.08.1996. године, када су ступиле на снагу измене и допуне ЗОСПО до подношења тужбе у овој правној ставри), има квалитет савесности, због чега је правилно другостепени суд одлучио преиначењем првостепене пресуде уз усвајање тужбеног захтева, позивом на испуњеност услова за примену члана 28. став 4. ЗОСПО.

Како се и осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију и таксе по одмерању суда одбијен је, јер не представља нужни трошак у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић